

Različite države primjenjuju različite izborne sisteme, ovi se obično dijele na proporcionalne i većinske, mada postoje i mješoviti. Postoje pobornici i jednih i drugih i trećih, a sigurno je da svaki ima svoje prednosti i mane. Ponekad se pitanje svodi na to da li je važnije proporcionalno predstavljanje ili funkcionalnost. No sve nije biti tako jednostavno, i izborni sistem koji je prihvaćen i funkcionira u jednoj možda ne bi bio tako dobar za drugu državu. Najvažnijim mi se čini da izborni sistem prosto treba da bude funkcionalan i da doprinosi održavanju stabilnosti društva i političkom konsenzusu. Važno je da bude usklađen sa veličinom zemlje (gledano i površinski i prema broju stanovnika), političkom kulturom stanovništva, kulturom društva uopšte itd. Odgovarajući izborni sistem je jedan od temelja dobrobiti cjelokupnog političkog sistema. Što se tiče same Velike Britanije njen izborni sistem je kao i većina drugih institucija u zemlji nastao postepeno, poboljšavanjem nedostataka i širenjem prava glasa još od davnina. Može se reći da je ovaj sistem prirodno utemeljen, a to je možda najbolji pokazatelj da je odgovarajući i u skladu sa prirodom države i kulturom njenog stanovništva.

Službeno ime kraljevstva je Ujedinjeno Kraljevstvo Velike Britanije i Sjeverne Irske, sama Velika Britanija se sastoji iz tri zemlje i to su Engleska, Škotska i Vels. Ima oko 59 miliona stanovnika i London je glavni grad. Velika Britanija predstavlja najstariju liberalnu zemlju na svijetu, a njen politički razvitak oduvijek je karakterisala mirna evolucija pri čemu tradicija nije odbacivana već uvijek sačuvana makar u vidu simbola, na šta su u Britaniji naročito ponosni. Razvitku ove zemlje doprinio je njen geografski položaj, ono što oni zovu splendid isolation, što znači da su je mimoilazili mnogi potresi koji su pogađali kontinentalnu Evropu, fascinantno je podatak da Velika Britanija nije bila izložena invaziji još od 1066. godine kada se na ostrvo iskrcao Viljem Osvajač.

Zemlja je unitarna, i nijedna od četiri istorijske cjeline koje je čine ne uživa političku autonomiju (mada se javljaju tendencije ka postizanju ograničene autonomije kao u slučaju Sjeverne Irske), ipak Engleska je oduvijek bila dominantna. Može se odrediti kao ustavna i parlamentarna monarhija. Monarh ima samo simbolična ovlaštenja, i njegova moć se najčešće svodi na to da se sve javne funkcije vrše u njegovo/njeno njeno ime, ali on/ona sam nemaju praktičnog uticaja na vršenje javnih dužnosti. Ustav je nekodifikovan, što znači da su ovlaštenja centralne vlasti uređena velikim brojem srednjovjekovnih povelja (prva je donesena „Velika povelja sloboda“), konvencija, običaja, sudskih odluka itd. Zakoni doneseni u parlamentu ne mogu stupiti na snagu dok ih kralj/kraljica ne potpišu, mada oni u današnje vrijeme praktično nikad ne odbijaju da to učine. Mada se zakoni donose u ime njegovog/njenog veličanstva, donose ih članovi Parlamenta odnosno Vlade. Parlament je dvodom, donji dom – House of Commons je predstavničko tijelo običnih građana, a gornji zvani House of Lords

**----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE
PREUZETI NA SAJTU. -----**

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com